

Viholan vaahtopäät

(san. Vellu Pajari, säv. Petri Haapaniemi)

On kerhopaikka kohtuullinen heillä klubina,
viis siitä että toiset pitää sitä pupina.
käy kerran kuussa sisällä sen kova supina,
ja päättyy turha jupina.

Ne hieman retkeilee ja ministerit kättelee,
aina kohtuus mielessä, vaan ei pienet pahaa tee.
Kun tuoppikättä muistaa ojentaa ja koukistaa,
se tukevankin soukistaa.

Vaahtopäät silloin näät,
Pyhäjärven tuon sinisen
Kuka vielä tarjois
yhden kierroksen?

Pöydän päässä yksi heistä aina heiluu tappina.
Puhuu niin kuin Ruuneperi: mieshän pärjäis pappina!
On paidat päällä keltaiset, lakit samankaltaiset,
makutottumukset maltaiset.

Siideri ei sovi heille, liemi kovin makea.
Riisiviinakaan ei maistu, se on liian Sakea.
Vaan olutta he särpii mielellään ja halulla,
on neljäs tuoppi alulla.

Vaahtopäät silloin näät,
Pyhäjärven tuon sinisen
Kuka vielä tarjois
yhden kierroksen?

Kaljaa lasissa he arvioivat monen mallista.
Joskus tuomio on tyly: tää on hevostallista.
Kun miehiä on monta on myös monta makua,
'tää saattais olla Sakua'.

Kukaan kuitenkaan ei linnoittaudu kaljakorin taa,
koko ajan erottaa, voi puheensorinaa.
Jos joskus liikaa jolle kulle maistuu Porin Aa,
kuuluu klosetista lorinaa.

Vaahtopäät silloin näät,
Pyhäjärven tuon sinisen
Kuka vielä tarjois
yhden kierroksen?